

Levon

ผมแค่อยากเป็น
พนักงานธรรมดา
แต่ดันเกิดมามีชะตาเป็น
ร่างทรง

운명을 보는 회사원

8

Youngwan [映完]

เขี่ยน

นฤดี

แปล

XOXO

วาด

ก า ร อ่ า น คี อ ร า ก รุ า น ที่ สํ า คั ณ

“แม่ต้องไปแล้ว ลูกชายของแม่
เก่งมากที่มาถึงที่นี่ได้โดยไม่มีแม่ แม่ภูมิใจมาก”

- Youngwan

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องราวของพนักงานธรรมดาที่ไม่ธรรมดาได้เดินทางมาถึงบทสรุปแล้ว ชีวิตของ *ยองฮุน* ก็ยิ่งเข้าใจคำว่าประสบความสำเร็จขึ้นเรื่อยๆ ทั้งได้ทำงานในบริษัทใหญ่ แต่งงานกับลูกสาวมหาเศรษฐี และตอนนี้ก็กำลังจะกลายเป็นพ่อคน ทว่าทุกอย่างจะราบรื่นเหมือนที่ตาเห็นจริงหรือ ในเมื่อยองฮุนไม่เคยอยู่ห่างจากชะตากรรมที่ตัวเองพยายามหลีกเลี่ยงได้เลยแม้แตวินาทีเดียว

เมื่อลูกชายคนโตหันมาแวงกัพ่อตัวเอง *รองประธานใหญ่คังแจชิก* จึงยื่นข้อเสนอให้ยองฮุนช่วยจัดการเรื่องนี้โดยมีค่าตอบแทนมูลค่าหลายแสนล้านwon ความหวั่นไหวที่เกิดขึ้นเพียงชั่วขณะกลับทำให้โรคเทพของยองฮุนกำเริบ จนต้องรีบกลับไปยังวัดบนเขาโดยด่วน และนั่นทำให้ยองฮุนได้ค้นพบความจริงที่คาดไม่ถึง

ยองฮุนจะเอาชนะโรคเทพนี้ได้อย่างไร เขาจะหลุดพ้นจากชะตากรรมที่ต้องกลายเป็นร่างทรงได้หรือไม่ ก็ต้องมาเอาใจช่วยไปด้วยกันแล้วละ!

Levon

272

บึงเอิญ (1)

บักพรตมยของอู เปิดสำนักปรัชญาเล็กๆ แห่งหนึ่งในออฟฟิศเทเลใกล้กับ
สถานีกันดั้ม และเพลิดเพลินกับความสนุกสนานรูปแบบใหม่

เพราะช่วงนี้เหล่าคนหนุ่มสาวที่ต้องการศึกษาดวงชะตาและไฟทาโรต์
เป็นงานอดิเรกพากันเข้ามาหา จึงทำให้เขารู้สึกเหมือนจิตใจตัวเองอ่อนเยาว์ลง
ระดับหนึ่งด้วย

ไม่จำเป็นต้องพ่นถ้อยคำรุนแรงใส่คนที่ชีวิตกำลังจะพังทลาย หรือวาดยันต์
ไว้ประสิทธิภาพเพื่อหาเงิน

พอไม่มีอะไรบกรวนจิตใจก็ไม่หนักใจ พอไม่หนักใจก็ไม่เครียดและมี
ความสุขในทุกๆ วัน

แน่นอน เขารู้ว่าที่เป็นแบบนี้ได้เพราะเงินที่หามาได้ตลอดช่วงเวลา
ผ่านมา

“วันนี้ได้เรียนรู้เกี่ยวกับธาตุล่ำค่าๆ ไปแล้ว คราวหน้าเราจะมาเรียนรู้
เกี่ยวกับรูปดวงต่างๆ กันนะครับ”

“ขอบคุณครับ”

หลังจากสอนเสร็จ นักพรตมยของอูก็ค้นหาของใช้สำหรับเด็กอ่อนทาง
อินเทอร์เน็ต เนื่องจากภรรยาชาวโมร็อกโกที่แต่งงานกับเขาเพิ่งตั้งครรภ์เมื่อ
ไม่นานนี้

เขาไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า ลูกชายที่ตัวเองทำให้เกิดมาสมัยยังเป็นวัยรุ่น
ไม่รู้ประสาว่าโลกใบนี้น่ากลัวแค่ไหน จะเป็นดั่งสมบัติอันล้ำค่าและงดงาม

เคยคิดแค่นั้นเป็นเพียงภาระอันใหญ่หลวงของชีวิตเท่านั้น

แต่ตอนนี้ที่หลังค่อย ๆ ถดถอยจนมองโลกด้วยความรู้สึกปล่อยวางได้แล้ว
การมีลูกก็ทำให้เขารู้สึกตื่นเต้นอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

แค่หวังว่าจะมีสุขภาพแข็งแรง...

ขณะกำลังค้นหาของใช้สำหรับเด็กด้วยความรู้สึกนั้นก็มีความเสี่ยงเคาะประตูตัง
ก๊อก ๆ จากด้านนอก

“เชิญเข้ามาเลยครับ~”

น้ำเสียงใจดีที่ใช้ในการทำธุรกิจติดปากมาโดยไม่รู้ตัว

“พี่คะ...”

น่าประหลาดใจเมื่อคนที่ค่อย ๆ ไผลหน้าเข้ามาพร้อมกับเอ่ยเรียกด้วย
น้ำเสียงแผ่วเบากลับเป็นอิมบกฮี

“เธอมาทำอะไร”

ตั้งแต่ตอนที่เธอได้พบกับของสุนแล้วไววยวายเหมือนคิดจะแก้แค้น
อยู่พักใหญ่ หลังจากนั้นก็ได้ติดต่อกลับมาอีกเลย

แน่นอนว่านักพรตมของอูก็ไม่ได้ติดต่อเธอเช่นกัน

สำหรับเขา อิมบกฮีคือความสัมพันธ์อันเลวร้ายในอดีต รวมถึงภาระ
ทางจิตใจที่อยากจะลบและตัดทิ้งไป ทว่าอีกฝ่ายก็น่าสงสารจนทอด้งไม่ลง
ดังนั้นหากเธอเป็นฝ่ายตีตัวออกหากเองก็ดี แต่ในเมื่อเธอเข้ามาหาเอง เขาก็
ปฏิเสธไม่ได้

“พี่คะ...”

อิมบกฮีที่ไม่ได้เจอกันนานมีใบหน้าซีดเซียว

เธอพิมพ์ด้วยน้ำเสียงเหมือนจะร้องไห้ สุดท้ายพอนั่งลงฝั่งตรงข้ามเขา
แล้ว น้ำตาก็ร่วงเฝาะ ๆ

ภาพนั้นทำให้นักพรตมของอูถอนหายใจก่อนจะถาม

“อยู่...เกิดอะไรขึ้น”

“เขาบอกว่าดับฉันไม่ดี”

“หา? อะไรไม่ดีนะ”

“ตับไม่ดี ฉันรู้สึกเหนื่อยๆ มาตลอดตั้งแต่ปีก่อน พักนี้ปวดท้องช่วงบน ก็เลยไปโรงพยาบาล หมอบอกว่าเป็นมะเร็งตับระยะแรกค่ะ”

“โชคดีที่เป็นแค่ระยะแรก โชคดีแล้ว”

“โชคดีบ้างอะอะไร! เขาบอกว่าฉันเป็นมะเร็งนะ!”

“นี่แค่ระยะแรก เดียวก็หายดี ไม่ต้องกังวลเกินไปหรอกนะ”

เมื่อนักพรตมยของอุตบโหลเธอเพื่อปลอบประโลม อิมบกฮีที่ก้มหน้าอยู่ จึงเงยหน้าขึ้น

พอสังเกตดี ๆ แล้ว ใบหน้าของเธอดูเหลือใจเล็กน้อยอยู่เหมือนกัน

“ก็ต้องหายอยู่แล้วแหละ นี่ปีสองพันยี่สิบแล้ว แค่มะเร็งตับระยะแรก จะรักษาไม่ได้หรือไงคะ”

“เธอไม่ได้กังวลเรื่องนั้นหรอกหรือ”

“พี่...ลองคิดดูสิคะ ระหว่างเข้าๆ ออกๆ โรงพยาบาลเพื่อรักษาตัว ร่างกาย มันก็โทรมลงด้วยไม่ใช่เหรอ อีกอย่างถ้ารู้กันว่าฉันเป็นมะเร็งตับ แล้วใครจะมา ดูดวงกับฉันล่ะคะ ฉันจบเห่แล้ว”

เธอโอดครวญพร้อมกับร้องไห้โฮ

นักพรตมยของอุหมตคำจะพูด

เป็นมะเร็งตับระยะแรก แต่ดันร้องไห้เพราะกลัวว่าลูกคำจะหาย ไม่ได้กังวลเรื่องมะเร็งเลยสักนิด ความโลภของเธอไม่มีที่สิ้นสุดจริงๆ

“ให้ตายเถอะ ทำไมเธอไม่เปลี่ยนไปเลย”

“ลูกชายพี่...ลูกชายพี่ก็เคยพูดอย่างนั้นนี่นา”

นักพรตมยของอุหน้าตั้งทันที

เพราะไม่ชอบที่เรื่องของลูกชายออกมาจากปากเธอ

“หือ?”

“เขาบอกว่าจุดจบฉันอยู่ไม่ไกลแล้ว ลูกชายพี่มองหว่างคิ้วของฉันแล้วพูดแบบนั้น จำไม่ได้หรือคะ”

“จริงสิ เขาเคยพูดอย่างนั้น...”

นักพรตมยของอุลืมไปแล้ว

แม้จะเป็นเรื่องที่ไม่สมควรลืม แต่กลับอยากลืมจนสุดท้ายก็ลืมเข้าจริง ๆ

“ขอฉันเจอลูกชายพี่อีกสักครั้งไม่ได้หรอกคะ”

“ไม่ได้”

“ฉันอาจจะจบเห่ทั้งอย่างนี้เลยก็ได้นะคะ”

แน่นอน คำว่าจบเห่ของเธอหมายถึงเงิน ไม่ใช่ความตาย

ถ้าหากหว่าดกลัวความตาย เขาคงจะช่วยติดต่อลูกชายให้ด้วยความสงสาร แต่พอเป็นความรู้สึกแบบนี้ เขาไม่อาจทำตามความต้องการของเธอได้

“ชีวิตคนเรามีอะไรแน่นอนด้วยเธอ ถ้าเธอพยายามหน่อยก็อาจจะได้ กลับคืนมาบ้าง”

“มี สส. อยู่คนหนึ่งที่เคยเชื่อฟังฉันทุกอย่าง แต่ตอนนี้เธอก็ไม่ติดต่อกันอีกเลยเหมือนกัน ตั้งแต่ได้เจอลูกชายพี่ ก็ไม่มีอะไรได้ตั้งใจฉันสักอย่าง”

“ทุกอย่างจะเป็นตั้งใจเธอได้ยังไง”

“เลิกพูดจาเหมือนเป็นพระอรหันต์สักทีเถอะค่ะ! อายุปูนนี้แล้วฉันยังต้องทำมาหากินอะไรอีก ฉันคือเทพธิดาสาวอกนะ แค่ฉันพูดคำเดียวก็มีคนกลุ่มหนึ่งปฐหลังคากระเบื้องถวายเป็นให้แล้ว จำไม่ได้หรอกคะ”

“ใช่ แต่นั่นเป็นเรื่องในอดีต”

“ฉันอยากใช้ชีวิตอย่างสง่างามจนวินาทีสุดท้ายค่ะ ไม่ใช่แก่ตายอย่างน่าสังเวช”

“ถึงเธอจะป่วย ชื่อเสียงก็ไม่ได้หายไปไหน ระดับเธอไม่มีทางอดตายอยู่แล้ว”

“แต่คนก็จะกังขาในตัวฉันหมดสิคะ ใครจะกล้าเชื่อแล้วเอาทรัพย์สินมาถวายให้หมดตุ๊กไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองเป็นมะเร็งตับ”

“ใช่ว่าต้องหอบทรัพย์สินมาเป็นกอง เราถึงจะดูดวงให้สักหน่อย”

เธอไม่อาจยอมรับคำพูดของนักพรตมยงอุได้

“ฉันคือเทพธิดาสาวอกนะคะ ทำไมฉันต้องมาใช้ชีวิตด้วยเงินห้าหมื่นต่อชั่วโมงด้วย”

“คนที่หาเงินได้ไม่ถึงห้าหมื่นต่อชั่วโมงในประเทศเกาหลีมีเยอะแยะ”

อิมบกฮีแหงขึ้นมาทันที

“แล้วทำไมล่ะ ทำไมฉันต้องใช้ชีวิตแบบนั้น!”

“แล้วลูกชายฉันบอกว่าเธอต้องใช้ชีวิตแบบนั้นหรือไง เธอก็ได้ยินแล้วไม่ใช่หรือ?”

“ฉันถึงอยากเจอใครสักคน ถ้าแค่มองโหงวเฮ้งแล้วรู้ว่าฉันจะเป็นแบบนี้...บางที...”

“อย่าคาดหวังดีกว่า เด็กคนนั้นเย็นชามากกว่าที่เธอคิด”

“ฉันรู้ว่าพี่ไม่ชอบฉัน แต่อย่างน้อยก็ช่วยพูดสักคำไม่ได้เหรอคะ”

นักพรตมองเธอด้วยสายตาดูเห็นใจ

“เฮ้อ ถึงตอนนี้น้ำปลั่งจะอ่อนลงเยอะแล้ว แต่เธอก็ยังรับใช้เทพอยู่นะ ยังอยากฟังอนาคตตัวเองจากปากคนอื่นอีกหรือ ไม่อายหรือไง”

“ตอนที่ฉันจะอายุคือตอนที่ไม่มีเงินในกระเป๋า และยอดเงินในบัญชีว่างเปล่าต่างหาก”

“อย่างที่บอก เด็กคนนั้นเย็นชามาก”

“พี่เองก็ไม่ได้รู้จักเด็กคนนั้นดีเหมือนกันนี่คะ”

“ต่อให้ไม่รู้จักแต่ก็เป็นลูกชายฉัน แค่เห็นสายตากับปากก็รู้นิสัยแล้ว รู้ไหมว่าทำไมฉันถึงไม่ติดต่อกับลูก เพราะที่ผ่านมามีคนไม่ได้ทำหน้าที่พ่อนะสิ ในเมื่อไม่ได้ทำหน้าที่พ่อ แต่ดันไปอ้างสิทธิ์ความเป็นพ่อ เด็กนั้นคงจะตัดสายใยที่เหลืออยู่ทิ้งทันที”

“...”

“เธอไปปรึกษาตัวก่อนแล้วค่อยมาพูดเรื่องเงิน”

“พี่ต้องช่วยฉันนะคะ”

“ตั้งสติ คนที่เธอควรขอความช่วยเหลือคือหมอ ไม่ใช่ฉัน กลับไปปรึกษาตัวก่อนแล้วค่อยมาใหม่ ไปถึงตอนนั้นฉันจะลองถามให้”

“สัญญา นะคะ สัญญาใช่ไหม”

“โอเค รีบไปเถอะ”

อิมบกฮึ่น้ำตาไหลอาบหน้าขณะเดินออกจากออฟฟิศของนักพรตของอุทว่าเธอจากไปยังไม่ทันถึงหนึ่งนาทีด้วยซ้ำ ก็มีใครบางคนเกาะประตูอีกครั้ง นักพรตของอุเปิดประตูเต็มแรงด้วยอารมณ์หงุดหงิด แต่คนที่ยืนอยู่กลับไม่ใช่อิมบกฮึ่น้ำ

กลับเป็นหญิงสาวที่คั่นหน้าคั่นตาดี

“ลัทธิดีค่ะ”

หญิงสาวที่ทั้งสวยและหุ่นดีเหมือนนางแบบ

แต่ในบรรดาผู้หญิงจากตระกูลมหาเศรษฐี คงไม่มีใครหน้าตาดีไปกว่า ลูกสะใภ้ของเขาอีกแล้ว

“เธอรู้จักที่นี่ได้อย่างไร”

ฮันจูยอนเสยผมแล้วพูดด้วยสีหน้าหม่นหมอง

“ฉันลองเสิร์ชดูในอินเทอร์เน็ตเลยรู้ว่าท่านนักพรตมาเปิดสถานที่แบบนี้ อยู่ตรงกันข้ามค่ะ เห็นว่ารับลูกศิษย์ แต่ไม่รับดูดวงแล้ว...”

“ในเมื่อรู้อยู่แล้วก็ไม่จำเป็นต้องให้พูดมากตามลิสนะ”

“กรุณาช่วยฉันเถอะนะคะ”

นักพรตมองฮันจูยอนหายใจเฮือกใหญ่

หลังจากปิดสำนัก เขาก็เลิกอ่านดวงชะตาของตัวเองอย่างที่เคยทำเป็นกิจวัตรทุกเช้าหลังตื่นนอน แต่หากอ่านดวงวันนี้ก็คงเป็นดวงแห่งความลำบากใจครั้งใหญ่ เพราะมีเรื่องยิบย่อยตลึงเข้ามาจากทุกสารทิศ

ทำไมทุกคนถึงแห่มาขอความช่วยเหลือกันนะ...

“กลับไปซะ ฉันไม่รับดูดวงแล้ว”

ฮันจูยอนล้งเล่อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะแทรกตัวผ่านประตูที่เปิดอยู่ครึ่งหนึ่ง แล้วนั่งลงบนเก้าอี้สำหรับนักเรียน

“เธอจะทำอะไร”

“ได้โปรดช่วยฉันหน่อยนะคะ”

“จะให้ช่วยอะไร”

“ฉันเพิ่งคบกับผู้ชายคนหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้ค่ะ เขามาจากตระกูลใหญ่ที่ไม่เคยถูกลั่นคลอนแม้แต่ครั้งเดียวนับตั้งแต่ก่อตั้งประเทศมา ฉันเลยตกลงคบกับเขา แต่หลังจากพ่อของเขาติดคุก ทุกอย่างที่เขาจะมีก็ปลิวหายไปหมดเลยล่ะ ถึงจะไม่ได้กลายเป็นคนสิ้นเนื้อประดาตัว...แต่ฉันอยากรู้ว่าเพราะอะไรถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้”

ฮันจูยอนน้ำตาร่วงเฝะๆ

นักพรตมยของอุตะปา

“เวลาคบผู้ชายจะไม่มองภูมิหลังก็คงไม่ได้ แต่จะมองแค่เงินอย่างเดียวก็ไม่ได้เหมือนกัน ถ้าเธอมีดวงชะตาได้สามดี จะเลือกยังไงก็ไม่มีปัญหา แต่เธอพลาดแล้ว”

“หมายความว่ายังไงคะ”

“เธอพลาดช่วงที่เหมาะสมกับการแต่งงานไปแล้ว ถ้ารอให้ดวงแต่งงานเข้ามาอีกครั้งก็ต้องใช้เวลาอย่างน้อยสามปี เธอมาขอให้ช่วยหาผู้ชายเอาป่านนี้ ฉันจะช่วยยังไงได้ล่ะ”

“สามปีเลยเหรอคะ”

ฮันจูยอนยากจะยอมรับ

บรรยากาศของครอบครัวเธอที่เคยผ่อนคลายก็เปลี่ยนไปมากเช่นกัน

ทั้งกรู๊ปกำลังเผชิญกับปัญหามาตั้งแต่ช่วงต้นปี และดูเหมือนจะไม่มีหนทางอื่นนอกจากแต่งงานเพื่อแก้ไขสถานการณ์

เธอเคยคิดว่าถ้าเป็นเซยงคองจะช่วยได้เยอะ เพราะครอบครัวของเธอก็มีอิทธิพลต่อเกาหลีอย่างมหาศาล แถมยังไม่ใช่แค่บริษัทหนังสือพิมพ์ธรรมดาๆ ทว่าตอนนี้เซยงคองกลับกลายเป็นกรู๊ปที่ไม่เหลืออะไรเลยนอกจากธุรกิจหนังสือพิมพ์และรายการโทรทัศน์

ท่ามกลางสถานการณ์นั้น ผู้นำกรู๊ปติดคุก ส่วนลูกชายคนโตที่เหลืออยู่ก็กำลังถูกอัยการสอบสวน แล้วจะให้คาดหวังอะไรได้อีก

ตอนนี้เหลือเพียงความเศร้าโศกและสงสัยว่าทำไมโชคชะตาของเธอถึงได้เป็นแบบนี้

“จะแต่งงานก่อนหน้านั้นก็ได้ ใช่ว่าไม่มีดวงแล้วจะแต่งงานไม่ได้สักหน่อย”

“จะเกิดอะไรขึ้นถ้าแต่งงานตอนที่ยังไม่มีดวงเหรอคะ”

“ก็จะได้แต่งงานกับคนที่ไม่เหมาะสมกันนะสิ ก่อนหน้านั้นฉันเคยบอกแล้วใช่ไหม ความสัมพันธ์ระหว่างคนเราจะมีสิ่งที่เรียกว่าดวงสมพงศ์ ถ้าทำธุรกิจกับคนที่ดวงไม่สมพงศ์กัน ธุรกิจจะไม่เจริญรุ่งเรือง ถ้ามีลูกที่ดวงไม่สมพงศ์กัน พ่อแม่ลูกก็จะกลายเป็นไม้เบื่อไม้เมา แล้วคิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงจะเป็นยังไงล่ะ”

“หมายความว่าภายในสามปีนี่ฉันไม่ควรสนใจผู้ชายเลยหรอคะ”

“ใช่ จากที่ฉันมองนั่นคือคำตอบ”

“ไม่มีทาง...”

อุตุส่าห์มาหาเพราะคิดว่าอาจจะมีหนทางอื่น แต่สุดท้ายกลับได้รับเพียงคำตอบอันน่าสิ้นหวัง

“ในเมื่อรู้แล้วก็กลับไปใช้ชีวิตให้ดี อย่าพยายามฝันชะตาเลย”

เขาโบกมือไล่ให้เธอกลับไป

ยิ่งพูดแบบนี้ก็ยิ่งทำให้คำตอบของเขาดูน่าเชื่อถือมากขึ้น...

หากทำนายว่าจะมีเคราะห์ ปกติก็มักเรียกเงินเพิ่มเพื่อทำเครื่องรางหรือยันต์ไว้ป้องกันสิ่งไม่ดีเหล่านั้น แต่พอพยายามไล่กันเหมือนเห็นผี เธอก็ยิ่งรู้สึกว่าเป็นเรื่องจริง

“ไม่มีวิธีอื่นแล้วหรอคะ แต่ก่อนท่านนักพรตก็ทำพิธีทรงเจ้านี่นา”

“ตอนนี้ฉันไม่ทำแล้ว พอพลังเทพเสื่อมลงถึงทำไปก็ไม่ได้ผลอะไร อีกอย่างเรื่องนี้ก็ไม่ซับซ้อนหาที่จะแก้ไขได้ด้วยการทำพิธีกรรม ไม่ได้มีวิญญาณร้ายตามติดบุพเพกาลไม่มี แถมนิสัยยังเป็นแบบนี้มาตั้งแต่เกิด ต่อให้ทำพิธีทรงเจ้าทุกวันก็ไม่ช่วยอะไร คิดว่าถ้าทำพิธีให้คนเรียนไม่เก่งแล้วจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้คะเนแน่นเต็มจั้นหรอ มันเป็นไปได้”

นักพรตมของอุเปิดประตูเพื่อส่งเธอกลับไปก่อนที่ตัวเองจะพูดยาวไปมากกว่านี้

ทว่าอีกฝั่งของประตูกลับมีคนมาเพิ่มอีกหนึ่งคน

คราวนี้เขาเองก็ตกใจมากจนเปลอกก้าวถอยหลังโดยไม่รู้ตัว

“มะ...มาที่นี่ได้ยังไง...”

“ผมมีเรื่องจะถาม...”

ยองฮุนตอบพลางเหลือบมองผู้หญิงที่นั่งตาแดงก้ำอยู่ข้างใน จากนั้นก็ขมวดคิ้วพร้อมจ้องหน้านักพรตมของอุ

นักพรตมของอุจึงรีบโบกมือปฏิเสธและคิดว่าควรรีบอธิบายอย่างเร่งด่วน

“ไม่ใช่ ฉันไม่ได้ดูดวงให้นะ แกก็รู้ว่าหลังจากตอนนั้นฉันก็สะสางทุกอย่างแล้ว ที่นี่เป็นแค่อะคาเดมี่เฉยๆ ดวงชะตาอะคาเดมี่ ฉันสอนดูดวงแล้วรับ

เฉพาะค่าเรียน ไม่ได้รับดูดวงแล้ว”

“แล้วทำไมเธอถึงร้องไห้ล่ะครับ”

“ฉันเคยดูดวงให้เด็กคนนี้อีกก่อน แต่เธอมาหาอีกก็เลยแนะนำไปแค่ไม่กี่คำ ไม่คิดจะเอาเงินด้วย ไซ้ใหม่ คุณหนูช่วยพูดหน่อยสิ”

ฮันจูยอนไม่เข้าใจว่าทำไมนักพรตของอุถึงดูลูกสี่ลูกจนต่อหน้าชายหนุ่มที่โผล่มามากะทันหัน

แต่พอมองหน้าอีกฝ่ายอย่างละเอียดแล้วก็รู้สึกคุ้น ๆ
ทันใดนั้น...

“ฮะ! ลูกแก้วมังกร!”

ผู้ชายที่แต่งงานกับยอนฮี

ผู้ชายคนนั้นที่นักพรตของอุเคยบอกว่าเป็นลูกแก้วมังกร

“ลูกแก้วมังกร? หมายถึงอะไรครับ”

“คือว่า...”

จังหวะที่นักพรตของอุละล่ำละลัก ฮันจูยอนก็เข็ดหน้าตาและลุกขึ้นพูด

“คุณสองคนรู้จักกันหรือคะ”

“ครับ”

ยอนฮุนยอมรับแต่โดยดี

“ตั้งแต่เมื่อไหร่คะ”

คราวนี้นักพรตของอุเป็นคนตอบคำถาม

“จะรู้ไปทำไม กลัวฉันจะรังแกเธอหรือไง”

“ก็มันน่าแปลกใจนี่คะ ตอนนั้นฉันจ่ายเงินตั้งห้าสิบล้านวอนแลกกับคำตอบ”

“ฉันก็คืนเงินนั้นไปแล้วไง”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...”

ตอนแรกคิดว่ามีอะไรไม่ชอบมาพากลจึงถามไปด้วยความโกรธ แต่พอมาคิดดูดี ๆ แล้ว นักพรตของอุก็ไม่ได้เอาเงินเธอไปจริง ๆ นั้นแหละ

ยอนฮุนจึงกล่าวกับฮันจูยอนที่กำลังสับสน

“ดูเหมือนคุณจะไม่เข้าใจอะไรผิด ยังไงให้ผมออกไปก่อนดีไหมครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันขอโทษ เอ่อ ฉันฮันจูยอนค่ะ ก่อนหน้านี้เคยวางแผน

จะแต่งงานกับประธานใหญ่คิมแทมิน แต่ก็เลิกกันไปก่อน ฉันควรจะไปร่วมงานแต่งงานของพียอนฮี แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ไปนะค่ะ”

“อ้อ...อย่างนั้นเอง ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

ยองฮุนเอียงศีรษะด้วยความสงสัยหลังจับมือกับเธอ
เพราะโหงวเฮ้งของเธอน่าสนใจมากทีเดียว

273

บังเอิญ (2)

เธอเกิดมา พร้อมลักษณะพิเศษเฉพาะของธาตุไม้

ใบหน้าเรียว รูปร่างผอมเพรียว

ไม่เป็นสัญลักษณ์ของความอุดมสมบูรณ์ เมื่อใบหน้าและร่างกายคล้ายคลึงกับธาตุไม้บริสุทธิ์ จึงเป็นโหงวเฮ้งที่สุขสำราญกับความร่ำรวยและเกียรติยศ

หน้าผากเกลี้ยงเกลา จมูกโด่งรับกับริมฝีปาก จนถึงขั้นคิดว่าสำหรับผู้หญิงแล้วจะมีโหงวเฮ้งไหนดีไปกว่านี้อีก

แต่ติดเพียงเรื่องเดียวที่เป็นปัญหา นั่นคือดวงตาของเธอ

หากไม่ได้พิจารณาอย่างละเอียดก็อาจไม่ทันสังเกต แต่ย่องสุนมองเห็นภายในครั้งเดียวว่านัยน์ตาของเธอมืออ่าขุ่นมัวสีเหลืองปนแดง

ถ้าเกิดมาพร้อมดวงตาแบบนั้น ชีวิตจะประสบแต่เคราะห์ร้ายไม่มีที่สิ้นสุดสรุปสั้นๆ เรียกได้ว่าดวงตาของเธอไม่เข้ากับส่วนอื่นๆ

“ถ้าฉันหันขอตัวก่อนนะค่ะ”

ฮันจูยอนรู้ว่าไม่สามารถถามอะไรนักพรตมยงอูได้อีกเพราะมีคนสำคัญมาจึงตัดสินใจรอโอกาสหน้าแทน

“อะแฮ่ม...อืม จำคำฉันไว้ให้ดีก็แล้วกัน”

“ค่ะ”

ปากบอกว่ายินดี แต่ดูจากสีหน้าแล้ว เห็นได้ชัดว่าเธอยังคงคาใจอยู่

นักพรตมของอุเฒาะปากแล้วส่งตัวเธอกลับ จากนั้นก็รีบลากเก้าอี้มาให้
ลูกชาย

“นั่งสิ”

ยองฮุนทอดสายตามองเก้าอี้ตัวนั้นครู่หนึ่ง
เพราะถึงจะเป็นแค่เก้าอี้ แต่การนั่งเก้าอี้ที่อีกฝ่ายเอามาให้ก็เหมือนบ่งบอก
ว่าพวกเขาเริ่มสนิทกันมากขึ้น

ยองฮุนไม่ชอบความรู้สึกนั้นจึงนั่งลงบนเก้าอี้อีกตัวแทนก่อนจะพูด

“ผมมีเรื่องสงสัยเลยมาหาครับ”

นักพรตมของอุเสียใจเล็กน้อยกับการกระทำของลูกชาย แต่ไม่นานก็หัวเราะ
แล้วย้อนถาม

“เรื่องอะไร”

“หลุมศพแม่อยู่ที่ไหนครับ”

ใกล้จะถึงวันหยุดเทศกาลแล้ว อยู่ๆ ของฮุนก็นึกขึ้นมาได้ว่าตัวเองไม่รู้จัก
สถานที่สำหรับทำพิธีคารวะหลุมฝังศพบรรพบุรุษ

เพราะที่ผ่านมาเขาไม่มีบรรพบุรุษให้คารวะ

ในทางหนึ่งอาจจะรู้สึกสบายใจก็จริง แต่การไม่มีที่พึ่งทางใจแม้แต่เลี้ยวหนึ่ง
นั้นช่างอ้างว้างและโดดเดี่ยวเหลือเกิน

“มันเป็นสถานที่ที่ไปคนเดียวลำบากอยู่นะ”

“ไม่ใช่ที่แปลกๆ ไซ้ไหมครับ”

“ไม่ ไม่ใช่... เป็นสถานที่ที่ดี ตำแหน่งดีที่สุดตามหลักฮวงจุ้ยที่ฉันฝาก
คนเก่งด้านนั้นช่วยดูให้ แต่ขับรถเข้าไปค่อนข้างลำบาก ต้องขึ้นเขาประมาณ
สามสิบนาที เดี่ยวฉันบอกทางให้”

“ถ้าฉันผมรบกวนแค่ครั้งนี้ครั้งเดียวครับ”

แม้ใจจริงจะไม่ต้องการความช่วยเหลือจากนักพรตมของอุ แต่ก็ไม่มี
ทางเลือก เพราะเขาไม่สามารถเดินเตร็ดเตร่ในภูเขาคนเดียวได้

“ได้สิ ขอแค่บอก มีแค่เรื่องนี้แหละ”

“ไม่ทราบว่าได้ใจอิมบกฮีอีกหรือเปล่าครับ”

นักพรตมของอุตกใจมาก

“สู้ไต่ยังไง เมื่อเข้าแกดูดวงมาเธอ”

“เพิ่งเจอกันวันนี้เธอครับ”

“ไม่ได้ดูดวงมางั้นเธอ”

ยองฮุนชักสีหน้าอย่างสุดจะทนก่อนจะพูด

“ทำไมผมต้องดูดวงด้วยครับ ผมลืมหืมดวงชะตาของตัวเองไปแล้วด้วยซ้ำ”

“ทำไมล่ะ ทำไมถึงลืมหืมดวงชะตาของตัวเอง”

“เพราะไม่อย่างจำมันไงครับ ผมไม่อย่างมานั่งกระวนกระวายทุกวัน”

นักพรตมยองฮุนตั้งใจจะคัดค้านบางอย่าง แต่สุดท้ายก็ลืมหืม

เพราะคิดได้ว่าบางที...ถ้าเกิดมาพร้อมกับพลังพิเศษขนาดนั้น อาจจะมี
หวาดกลัวการมองเห็นอนาคตก็ได้

พอลองคิดดูแล้ว ภรรยาที่เสียชีวิตไปก็ไม่เคยดูดวงตอนเข้า ไม่เคยพูด
อะไรเกี่ยวกับอนาคตของตัวเองเหมือนกัน

ทั้ง ๆ ที่เธอช่วยแนะนำสิ่งที่ต้องระวังและสิ่งที่ต้องพยายามเอาใจใส่ให้
แก่ลูกคำมากมาย แต่กลับไม่เคยพูดถึงสิ่งที่ตัวเองต้องระวังและเอาใจใส่
เป็นพิเศษเลย ทำไมตนถึงไม่เคยคิดว่าเป็นเรื่องแปลกกันนะ

เพราะก่อนหน้านี้ไม่เคยคิดจะสนใจ

แม้แต่สนใจกับการหาเงิน และหวังแค่ภรรยาจะรักษาพลังพิเศษเอาไว้ได้
จนมีชื่อเสียงโด่งดังมากขึ้นเท่านั้น...

“อย่างนั้นสินะ...บก็เพิ่งกลับไปก่อนแกมาแป๊บเดียว เห็นแกเตาถูก ฉัน
เลยนึกว่าแกดูดวงมาเมื่อเช้า”

“เธอมาพูดอะไรครับ”

“หลังจากแกชี้หว่างคิ้วของบก็แล้วบอกว่าเหลือเวลาอีกไม่นาน เธอก็ซ็อก
เพราะโดนวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็งตับนะสิ มะเร็งตับระยะแรก”

ยองฮุนพยักหน้า สีหน้าหนักใจเหมือนรู้อยู่แล้วว่าจะเป็นอย่างนั้น

“มะเร็งตับ...”

“นั่นคือสิ่งที่แกเห็นเธอ”

“ครับ คิดว่าตับน่าจะไม่ค่อยดีเพราะทองขมไม้ แต่ไม่ได้คิดว่าจะเป็น
มะเร็งตับครับ”

“ในเมื่อเหลือเวลาอีกไม่นาน ก็เลยไม่ได้คิดว่าจะเป็นแค่มะเร็งตับไซ้ใหม่”

“จุดจบของชีวิตไม่ใช่ความตายเสมอไปครับ เหมือนกับเวลาจุดไม้ขีดจนไฟลุกโชน พอโดนลมพัดก็ดับ แต่ก็ยังเหลือส่วนที่ไม่โดนเผาไหม้อยู่ ถ้าชีวิตที่เคยรุ่งโรจน์จบสิ้นลง สิ่งที่เหลืออยู่ก็เป็นแค่เปลือกเท่านั้น ถึงชีวิตจะยังไม่จบ แต่ความจริงก็เหมือนจบสิ้นแล้วครับ”

“เฮ้อ... นั่นสินะ”

นักพรตมองผู้ชื่นชมจากใจจริง

ทั้งที่ตัวเองเป็นหมอดูมาทั้งชีวิตก็ยังตระหนักได้ไม่เท่าลูกชาย

“ถ้าฉันแก่ถามหาเพราะอะไร”

“ผมไม่อยากให้คุณทำบาปมากไปกว่านี้ครับ”

ระหว่างช่วงเวลานั้นๆ ของขุนคิดหนังก้อยู่ในใจหลายสิบตลบว่าควรเรียกอีกฝ่ายว่าพ่อหรือไม่

แต่สุดท้ายก็ไม่สามารถพูดคำนั้นออกมาได้

“นะ... แน่نونไม่ต้องห่วง”

“ผู้หญิงคนนั้นอาจจะทำบาปไปจนวันตายครับ ตราบใดที่ยังไม่หยุดปาก...”

“ก็คงจะเป็นอย่างนั้น”

“ถ้าเกิดเธอมาหาแล้วชวนทำอะไร หรือขอความช่วยเหลืออีกก็อย่าฟังนะครับ เธอไม่ใช่ผู้หญิงที่เก็บพิษร้ายไว้กับตัว แต่จะแพร่พิษไปทั่วสารทิศเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตัวเองต้องการครับ”

“โอเค ฉันจะจำไว้ให้ขึ้นใจ”

เดิมทีก็ไม่ได้คิดจะช่วยอยู่แล้ว ยิ่งลูกชายพูดแบบนี้ก็ยิ่งตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะตัดความสัมพันธ์กับเธออย่างเด็ดขาด

หลังจากพูดแบบนี้ ของขุนก็ลุกขึ้นแล้วตั้งใจเดินออกจากห้อง แต่ลักพักก็ชะงักงันให้

“เมื่อที่คุณฮันจูยอมมาทำไมครับ”

“อ้อ... ก่อนหน้านั้นเธอเคยขอให้ฉันช่วยหาผู้ชายให้ แก่รู้ไซ้ใหม่ว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นมหาเศรษฐี”

“ครับ ผมทราบ”

“ถึงจะเป็นคนโลภมาก แต่ก็เรียกว่ากตัญญูได้ไหมนะ เธอกำลังคิดว่า ต้องคบแต่กับผู้ชายที่ดีกว่าเพื่อบริษัทของตัวเอง คิมแทมินจากฮยอนจินเฮฟวี่ อินดัสทรีส์ก็หนึ่งคนแล้ว ส่วนผู้ชายที่เพิ่งคบกันได้ไม่นานก็น่าจะมีภูมิหลังแบบนั้น เหมือนกัน เห็นบอกว่าพ่อพ่อของผู้ชายคนนั้นติดคุก ทรัพย์สินสมบัติที่เคยมีก็ปลิวหายไปหมดเลย”

แม้ยงฮุนจะนึกถึงใครบางคน แต่ก็ยังสงสัยว่าผู้ชายคนนั้นจะคบกับ ยันจุนยอนนั้นหรือ

“นั่นหรือครับ”

“อิม เธอเสียใจนะ มาถามว่าทำไมชีวิตตัวเองถึงเป็นแบบนั้น แล้วก็ขอให้ฉันช่วยทำพิธีหรือวาดยันต์ให้”

“ไม่ได้บอกว่าจะทำให้โช้ไหมครับ”

“เฮ้อ แหงสิ...เดี๋ยวนี้ฉันไม่ทำอะไรแบบนั้นแล้ว เพราะปฏิเสธไปว่าต่อให้ หอบเงินมาฉันก็จะไม่ทำให้ เด็กนั้นถึงได้ร้องไห้ให้เฮ”

“อิม...ทั้งที่ไม่ได้ผลแต่ก็ไม่ยอมปล่อยวางสินะ”

“โช้ไหมล่ะ แกก็มองอย่างนั้นเหมือนกันโช้ไหม”

นักพรตมยองอุทามด้วยแววตาเจือความคาดหวัง

ถึงอย่างไรก็มีประสบการณ์ (?) ที่สั่งสมมาจนถึงตอนนี้ จึงมีความกังวล ผสมอยู่ด้วยว่าตัวเองจะมองผิดหรือไม่

“ผมไม่รู้เวลาตกฟากเลยไม่แน่ใจ...”

“เวลาตกฟากหรือ ฉันมีอยู่ รอเดี๋ยว”

นักพรตมยองอุทามเกิดความอยากรู้อยากเห็นขึ้นมาจะทันหันจึงรีบหาข้อมูลของเธอ ปกติแล้วพวกหมอดูจะจดเวลาตกฟากของลูกค้าไว้ หรือถ้าเป็นสมัยนี้ก็บันทึกไว้ในคอมพิวเตอร์แทน

สมัยก่อนทุกคนล้วนจำเวลาตกฟากของตัวเองได้ แต่ในปัจจุบันแทบจะไม่มีใครจำแล้ว เพราะฉะนั้นเวลาไปสำนักหมอดูที่ก็ต้องหากระดาษที่เขียนเวลาตกฟากของตัวเองที่ หรือไม่ก็มักจะถามจากพ่อแม่ แต่ถ้าไปโดยที่ไม่ได้เตรียมตัว บางครั้งก็จะลำบากเพราะเจ้าตัวไม่รู้เวลาตกฟากของตัวเอง

ถ้าเก็บเวลาตกฟากไว้เช่นนี้ ก็จะเป็นประโยชน์สำหรับหมอดู เพราะไม่ได้

ใช้แค่การดูดวงเพียงครั้งเดียว แต่ยังคงเวลาคงเวลาดูดวงสมพงศ์ให้ด้วย เวลา
มาขอให้หาฤกษ์หรือตั้งชื่อลูกในภายหลังก็ยังสามารถดูควบคู่กันได้

นักพรตมของอุคันทาในคอมพิวเตอร์อยู่สักพักก็เจอเวลาตกฟากของ
ฮันจูยอนที่ยองฮุนไม่ได้ถามหาด้วยซ้ำ

เขามองนักพรตมของอุอย่างละหือใจก่อนจะถาม

“ทำไมไม่ลบเวลาตกฟากของลูกค้าล่ะครับ”

“หา? เปล่า แค...”

“ถ้าเก็บมันไว้ จะรับลูกค้าอีกครั้งเมื่อไหร่ก็ได้ไม่ใช่หรือครับ”

“โอเค ฉันจะลบ ความจุคอมพิวเตอร์มันน้อยอยู่แล้ว เตียวฉันลบเลย
อะแฮ่ม...”

พอบอกว่าจะลบ ยองฮุนก็วางใจ เพราะการปิดสำนักไม่ใช่เรื่องที่ทำได้ด้วย
การตัดสินใจแบบส่งๆ ดังนั้นจึงไม่น่าจะโกหกกันด้วยเรื่องแค่นี้

“ไม่ได้ต่างอะไรกับโงงเง้งที่เห็นนะครับ เธอเป็นผู้หญิงอัปโซค”

“อัปโซคเธอ”

“ครับ ดูจากการพยายามจะแต่งงานให้ได้แล้ว เธออาจจะรับรู้โดย
สัญชาตญาณก็ได้ว่าตัวเองต้องออกจากบ้าน เรื่องราวถึงจะเริ่มคลี่คลายครับ
จะว่าไปก็คล้ายๆ กับผมอยู่เหมือนกัน”

ถึงจะลืมหงุดหงิดของตัวเองไปแล้ว แต่จะให้ลืมหงุดหงิดที่ทำให้ตัวเองถูก
พาไปอยู่วัดได้อย่างไร

ชะตากรรมที่ไม่อาจประสบความสำเร็จ ธุรกิจครอบครัวพังพินาศ แย่งชิง
ความมั่งคั่งของคนรอบข้างจนต้องประสบกับความลำบากเนื่องจากความโลภที่ติดตัว
เขามาตั้งแต่เกิด

ที่ชีวิตตอนนี้กำลังราบรื่นเป็นเพราะตลอดเวลาที่ลืบกว่าปีที่อยู่ในวัด เขา
ได้ชำระล้างกรรมที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดและละทิ้งความโลภ ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่า
ดวงชะตาจะเปลี่ยนไปอย่างถาวร

“แกเธอ แกทำไม”

“เพราะผมก็เคยเป็นแบบนั้นครับ เอาเป็นว่า ผู้หญิงคนนั้นมีชะตากรรม
ที่ไม่อาจใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินและความสวยที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดได้ ต่อให้

แนะนำผู้ชายดีแค่ไหนก็ต่อไม่ติด ไม่ว่าจะเพราะเจ้าตัวไม่ชอบ หรือฝ่ายชายไม่ชอบก็ตาม”

อยู่ๆ นักพรตมของอุก็สงสัยขึ้นมา

“ถ้ามันแปลว่าไม่มีทางที่ผู้หญิงคนนั้นจะได้คบกับผู้ชายดี ๆ เลยเหรอ”

“เธอเกิดมาพร้อมกับหน้าตาตงงามและความร่ำรวยมหาศาล แล้วยังคงคาดหวังว่าจะได้ทั้งลูกและสามีดี ๆ อีกเหรอครับ ถ้าอยากได้อย่างก็ต้องยอมเสียอย่าง ถ้ายอมละทิ้งทรัพย์สินทั้งหมดที่ครอบครองไว้ ต่อให้ไม่มีใครแนะนำผู้ชายให้ เธอก็อาจได้เจอความสัมพันธ์ที่ดีมากเองครับ”

“หะ...อย่างนั้นสินะ ฟังดูเหมือนง่าย แต่คงเป็นไปได้”

“ไม่รู้สิครับ ผมพูดทุกอย่างไปหมดแล้ว ขอตัวกลับก่อนนะครับ”

“อืม ไม่ต้องกังวลเรื่องบกสี ฉันจะตัดให้ขาด”

“โอเคครับ”

ของสุนตั้งใจจะพูดต่อว่าดูแลตัวเองให้ดี แต่สุดท้ายก็ทำเพียงแต่เปิดประตูเดินออกมา

ดูเหมือนจะยังต้องการเวลาอีกมากทีเดียว

แจซุกสัมผัสได้ว่าช่วงนี้บรรยากาศของครอบครัวกำลังอึมครึม

จุดเริ่มต้นมาจากความตั้งใจว่าจะส่งลูกสาวออกเรือนไปกับลูกเขยที่เหมาะสม แต่ทุกอย่างกลับกลายเป็นการต่อสู้ชิงอำนาจระหว่างลูก ๆ ทั้งสามคน

เธอไม่สามารถเข้าข้างลูกคนใดคนหนึ่งได้

มันชองเป็นลูกชายคนโต แต่ชองก็เป็นเด็กที่โดนพี่ชายข่มเสมอจนไม่ได้รับการปฏิบัติอย่างเหมาะสม

ส่วนดาอีน อาจเพราะเป็นลูกสาวคนเล็ก ไม่ว่าจะทำอะไรก็นำเป็นห่วงอยู่ดี

ดังนั้นเธอคิดไม่ออกเลยว่าจะข้ามผ่านบรรยากาศอันน่าอึดอัดภายในครอบครัวแบบนี้ไปได้อย่างไร

“แกมานั่งนี่สิ”

สุดท้าย แจซุกจึงเรียกลูกสาวคนเล็กที่นั่งอยู่หน้ากระจกเพื่อเตรียมตัว

ออกไปข้างนอกมาคุย

แม่ปกติจะเป็นลูกสาวที่ไม่ค่อยฟังคำพูดของแม่เท่าไรนัก แต่แจซุกที่ไม่เข้าใจพฤติกรรมช่วงนี้ของดาอินเอาเสียเลยก็จับมือลูกสาวแล้วถามตรง ๆ

“แกจะแต่งงานกับผู้ชายคนนั้นจริง ๆ เหมอ”

“อ้อ”

“ดูจากรูปแล้วไม่เข้าท่าเลยนะ แกจะนอนห่มผ้าผืนเดียวกับผู้ชายแบบนั้นได้เหมอ ผู้ชายที่แกกำลังจะแต่งงานด้วยไม่ใช่คนธรรมดา อย่างน้อยก็ต้องคอยระวังสายตาคอนอื่นจนกว่าพ่อเขาจะลงจากตำแหน่งประธานาธิบดี หย่าก็ไม่ได้ด้วย”

นี่คือความจริงที่แม่แต่เด็กไรเดียงสาก็ยังรู้ว่าหากสร้างเรื่องอีกทีก็คริกโครมนั้น แล้วลูกชายตัวเองกับภรรยาหย่ากันทั้งที่แต่งงานได้ไม่ถึงห้าปี จะส่งผลเสียต่อชื่อเสียงของประธานาธิบดีขนาดไหน

ดังนั้นก็ไม่ผิดหากจะพูดว่าไม่อาจหย่าร้างได้ในช่วงระยะเวลาห้าปีที่พ่อของฝ่ายชายยังดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี

“ทำไมต้องคิดถึงเรื่องหย่าด้วยล่ะ”

คำถามของดาอินทำเอาแจซุกพูดไม่ออก

เธอคิดว่าลูกสาวคงจะคาดหวังถึงการหย่าร้างอยู่ระดับหนึ่งอย่างแน่นอน แต่คาดไม่ถึงว่าคำพูดแบบนี้จะออกมาจากปากลูกสาวตัวเอง

“นั่นแกคิดจะอยู่กับผู้ชายคนนั้นไปตลอดชีวิตหรือไง”

“ไม่รู้สิ อาจจะมีหย่าก็ได้ แต่หนูไม่อยากคิดถึงเรื่องนี้ตั้งแต่ก่อนแต่งงาน”

“แกพูดแปลก ๆ นะ ใครฟังคงนึกว่าคบกับเด็กนั้นมาสองปีจริง ๆ เหมือนข่าวที่ออกมาช่วงนี้”

สีหน้าของดาอินเคร่งเครียด

“ทำไมแม่ถึงพูดแบบนี้”

“อะไร”

“กำลังลองใจหนูอยู่เหมอ”

“ทำไมฉันต้องลองใจแก”

“หรือไม่ใช่ล่ะ พูดตรง ๆ ลูกชายประธานาธิบดีก็เลิศจะตาย ต่อให้บอกว่าเป็นแค่พนักงานสัญญาจ้างห้าปี แต่อำนาจสัญญานั้นก็ยิ่งใหญ่จนยุบกลุ่มธุรกิจ

แนวหน้าสองสามแห่งได้เลยนะ แถมพ่อเขาก็ไม่มีภรรยาด้วย หนูจะได้รับความสนใจเต็มๆ ถ้าแม่นึกถึงหนู แม่ก็คงตื่นเต้นแล้ววาดฝันว่าหนูจะได้รับการโอบอุ้มจากโอกาสนั้นบ้างไม่ใช่หรือ”

“เรื่องนั้นมันไม่ได้ดีกับแกขนาดนั้นหรอก คนทั้งประเทศจะจับจ้องแคะแค้นไม่กัดกันหรือไง”

“พูดมาตามตรงเถอะ แม่กลัวหนูจะแย่งของของพี่ใหญ่ใช่ไหม”

แจซูกพงะไปชั่วขณะเมื่อเห็นสีหน้าดูตันของดาอีน

ดาอีนจึงพูดต่อก่อนแม่จะทันได้อ้าปากพูดอะไร ราวกับนึกแล้วว่าต้องเป็นแบบนี้

“ใจร้ายจัง นี่ยังอยู่ในยุคโซซอนนี่หรือ ลูกชายคนโตเป็นทุกอย่าง ส่วนลูกๆ ที่เหลือเป็นแค่ตัวประกอบ แม่ทำแบบนี้ได้อย่างไร”

ขณะที่แจซูกพยายามจะกล่อมลูกสาวที่กำลังอารมณ์ขึ้น เสียงของยอจิน ลูกสะใภ้คนแรกหรือภรรยาของมันซอชงที่กำลังเตรียมมื้อกลางวันกับเหล่าแม่บ้านก็ดังขึ้นเสียก่อน

“นั่นก็ถูกต้องแล้วนะคะ บริษัทไม่ใช่ของเล่นสำหรับเด็ก...ฉันยังไม่เข้าใจเลยล่ะว่าทำไมอยู่ๆ น้องสาวถึงทำแบบนี้”

ดาอีนตั้งใจจะได้กลับด้วยความโกรธ แต่คราวนี้เชรม ภรรยาของแดซองก็ลงมาจากบันไดแล้วพูดแทน

“แหม คุณพี่ น้องสาวก็เป็นทายาทคนหนึ่งเหมือนกันนะคะ พูดแบบนี้ น้องสาวก็เสียใจแย่สิ ใครมาเห็นคงนึกว่าไอชองเป็นของคุณพี่นะคะเนี่ย”

แจซูกปวดหัวจนต้องกุมขมับ

ตอนนี้ต่างคนต่างเริ่มแสดงเขี้ยวเล็บประชันกำลังกันอย่างเปิดเผยแล้ว

274

บังเอิญ (3)

“วอโกษคะคุณแม่ หนูไม่ได้คิดจะหาเรื่องทะเลาะ ก็แค่เข้ามายุ่งเพราะคิดว่า ที่คุณพี่พูดมามันไม่ถูกต้องค่ะ”

เชรมเอ่ยขอโทษแจชุกที่กัมหน้ากุ่มขมับ

“ฉันไม่นึกเลยว่าจะได้เห็นลูกสะใภ้สองคนตั้งแง่ทะเลาะกันในบ้าน โลกมันเปลี่ยนไปแล้วหรือไง...”

“ขอโทษคะคุณแม่”

แจชุกสายตึ้งระกะก่อนจะลุกขึ้น

“ช่างเถอะ ฉันไม่รับรู้ด้วยแล้ว เบื่อเต็มที ใครจะเอาอะไรไปก็เชิญตามสบายเลย”

แจชุกพูดอย่างนั้นแล้วหยิบกระเป๋าเดินออกจากบ้าน

บางที่อาจจะไปโรงพยาบาล

ระหว่างมองแม่สามีเดินหัวฟัดหัวเหวี่ยงออกไปนั้น ลูกสะใภ้ทั้งสองต่างทำเพียงสงบปากสงบคำและโค้งตึ้งให้เท่านั้น

พอแจชุกออกไปแล้ว ยอจิ้นก็อ้าปากพูดทันทีเหมือนรอรังหระอยู่

“คุณน้อง ที่พูดมาก่อนหน้านั้นฟังแล้วชวนสับสนนิดหน่อยนะ ใครๆ ก็รู้ว่าสามีฉันเป็นลูกชายคนโตของตระกูลคัง แล้วตอนนี้ก็กำลังบริหารบริษัทหลักในกรุงป๋ออยู่ด้วย ลูกคนโตก็สมควรได้รับมรดกอยู่แล้ว”

“จั้นเหรอคะ แบลกจ้งเลยคะ เท่าที่ฉันรู้มา คุณพ่อสามีก็เป็นลูก
คนรองนะ...”

หางตาของยอจินยกสูงขึ้น

“รู้ตัวหรือเปล่าว่าคำพูดเมื่อก็ชวนให้เข้าใจผิดได้นะ แบลว่าน้องชายจะ
หักหลังพี่ชายหรือไง อะไรกันเนี่ย คุณน้องแต่งงานเพราะความคิดแบบนั้นเหรอ”

“คุณพี่อย่าอารมณ์เสี่ยลึคะ ฉันแค่รู้สึกว่าคุณพี่ไม่ได้มองน้องสาวเป็น
ครอบครัวเดียวกัน ก็เลยย้ำเตือนความจริงให้ฟังเฉยๆ เองคะ”

“หาว่าฉันไม่ได้มองเป็นครอบครัวจั้นเหรอ”

“ถ้าไม่ใช่ออย่างนั้น แล้วคุณพี่จะมองว่าน้องสาวไม่ควรหวังมรดกสักแดงได้
ยังไงกันละคะ ทั้งที่ก็เป็นลูกของคุณพ่อสามีเหมือนกัน”

ยอจินจ้องแชรรมด้วยสายตาเย็นชา

แม้จะทำหน้าตาตึงทึงแบบนั้น แต่แชรรมกับดาอีนก็ไม่ได้แสดงท่าที
อะไรออกมา

ตรงกันข้าม แชรรมกลับนั่งข้างดาอีนแล้วพูดให้เธอฟัง

“ไม่ต้องกังวลเกินไปเหรอ ถึงคุณพี่เขาจะพูดแบบนั้น แต่คุณพ่อจะ
ไม่ให้อะไรเลยไต้ยังงั ว่าแต่ดูจากในข่าวแล้วเธอผิวดีมากเลยนะ ช่วงนี้เข้า
คลินิกที่ไหนเนี่ย”

“เดี๋ยวจันแนะนำให้ที่หลังนะคะ ขอตัวก่อน”

ดาอีนลุกขึ้นและตั้งใจจะกลับเข้าห้องตัวเอง แต่ก็หันหลังกลับ

จากนั้นก็พูดกับยอจินที่ยังทำตาเขียวอยู่เหมือนเดิม

“ฉันเข้าใจนะคะว่าอยากไต้ และเข้าใจดีด้วยว่าพี่เกลียดชั้หน้าฉัน แต่
ช่วยเข้าใจเหตุผลที่ฉันยอมแพ้ไม่ได้ด้วยเถอะคะ จะทำยังงัไต้ละคะ ก็ฉันเป็น
ลูกสาวพ่อนี่นา เพราะฉะนั้นถ้าไม่อยากเห็นฉันไต้อะไรเลยสักอย่าง พี่ก็ออกจาก
บ้านหลังนี้ไปไต้เลยคะ พูดตามตรงนะ สมัยนี้มีบ้านไหนเขายังอาศัยอยู่กับพ่อแม่
สามีอีก”

ดาอีนพูดทั้งท่ายพร้อมแค้นหัวเราะก่อนจะเดินเข้าห้องของตัวเอง

แชรรมจึงพูดกับยอจินที่กำลังกัดริมฝีปากเพราะท่าทีแบบนั้น

“นิสัยไม่ธรรมดาเลยนะคะเนี่ย คราวนี้คุณพี่คงปวดหัวน่าดู”

“คุณน้องสนุกกับอะไรแบบนี้เหรอ นี่ไม่ใช่สถานการณ์ที่จะเอาแต่เล่นสนุกแล้วทำตัวสบายใจขนาดนั้นนะ”

“งั้นเหรอคะ ฉันว่ามันก็สนุกพอตัวนะ รู้ใช่ไหมคะ ตอนแต่งเข้าบ้านนี้ฉันไม่ได้คิดจะเอาอะไรเลยคะ พอไม่มีความโลภ เวลามองคนอื่นตีกันเลยสนุกดี...”

ยอจินแค้นหัวเราะ

“หึ! โกหกหน้าด้านๆ เลยนะ โอเค ในเมื่อมันสนุกขนาดนั้น ฉันจะคอยดูว่าความสนุกนั้นมันจะอยู่ได้นานแค่ไหน”

เซรมยักไหล่เหมือนไม่กลัวแล้วเดินกลับไปที่บ้านได้

แต่เสียงหัวเราะแฝงความนัยของยอจินที่ได้ยินขณะก้าวขึ้นบันไดก็ทำให้รู้สึกตึงใจแปลกๆ

ประธานพรรคมินกุกซึ่งไม่พูดอะไรสักคำระหว่างนั่งรถไปทำงาน

เขาที่ปกติมักจะใช้เวลาพูดคุยกับคนขับรถนั้นยังยอมรับความพ่ายแพ้ในการแข่งขันครั้งนี้ไม่ได้ง่าย ๆ

“ถึงแล้วครับ”

จนมาถึงออฟฟิศโดยทันไม่รู้ตัว

แม้จะมาถึงแล้ว แต่ประธานพรรคมินกุกซึ่งก็ยังประวิงเวลาไม่ยอมลงจากรถอยู่สักพัก เพราะงูกคิดขึ้นมาว่าการปล่อยให้เวลาทั้งวันผ่านไปด้วยท่าทางปวกเปียกแบบนี้เป็นเรื่องถูกต้องหรือเปล่า

“รอก่อนนะ”

“ครับ”

ประธานพรรคมินเปิดโทรศัพท์มือถือเพื่อค้นหารายชื่อและกดโทร. ออกหลังจากพบชื่อเทพธิดาสาวอก

“ฉันเอง”

“ท่านประธานพรรคมิน? ช่วงนี้ไม่ได้ติดต่อกันเลย มีเรื่องอะไรเหรอคะ ฉันนึกว่าพอตั้งชื่อหลานชายแล้วจะตัดความสัมพันธ์กับสำนักเลยซะอีก”

“ทำไมฉันต้องตัดด้วย”

“ถ้าไม่ใช่อย่างนั้น ช่วงก่อนเลือกตั้งตัวแทนลงสมัครประธานาธิบดีจะไม่ติดต่อมาเลยได้ยังไงละ เรื่องที่ฉันอยากพูดไม่ได้มีแค่เรื่องสองเรื่องด้วย...”

“เงินหรือ เรื่องอะไร”

“เรื่องมันผ่านไปแล้ว พูดตอนนี้ก็ไม่ต่างอะไรกับลงสมัครที่ตายแล้ว ท่านประธานพรรค พูดตรงๆ พอดูข่าวการแข่งขันครั้งนี้แล้ว ฉันรู้สึกเสียใจมาก แฮ่...จริง ๆ เลย...แค่การต่อสู้ที่ไม่ควรแพ้ได้ยังไง”

“อะแหม่ม... ลือฉันเล่นอยู่หรือไง”

“ไม่ได้ล้อเล่นค่ะ แต่สถานการณ์เป็นแบบนี้จริงๆ โห...”

“ฉันยุ่งนิดหน่อย จากโซลไปถึงที่นั่นไกลมากไหม”

“ฉันย้ายออกแล้ว อุตส่าห์ส่งข้อความไปแจ้งแล้วแท้ๆ เขตซัมซองในโซลใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงด้วยซ้ำ!”

“ย้ายออกแล้วเงินหรือ อ้อ...ใช่ ข้อความ...”

ประธานพรรคมิโนกุซังจำข้อความที่เคยได้รับจากเธอก่อนหน้านี้ได้ เขาอ่านแค่คำเกริ่นผ่านๆ แล้วลบทิ้งเพราะคิดว่าคงไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร แต่กลับกลายเป็นการแจ้งว่าย้ายสำนัก...

“ฉันแปลว่าจะมาตอนนี้เลยหรือ”

“ใช่ กำลังคิดว่าจะไป ขอที่อยู่หน่อยสิ”

“เดี๋ยวส่งให้ แต่ฉันกำลังยุ่งอยู่ อีกสักหนึ่งชั่วโมงค่อยมา”

“โอเค”

หลังจากนั้นไม่นานก็ได้ที่อยู่ผ่านทางข้อความ เขาจึงยื่นให้คนขับรถดูพร้อมกับกล่าว

“ไปที่นี้ แต่พอถึงแล้วยังไม่ต้องเข้าไป ลองหาดูว่าแถวนั้นมีที่ที่พอจะกินข้าวได้ไหม”

“รับทราบครับ”

ประธานพรรคมิโนกุซังใช้กำปั้นทุบขาตัวเอง

ทำไมถึงไม่เคยคิดจะไปหาเทพธิดาชาวอกเลยนะ

เขาเพิ่งมาเสียใจเอาป่านนี้ที่ไม่ได้ไปหาหมอดูเก่งๆ แบบนั้นก่อนการเลือกตั้งตัวแทนลงสมัครเลือกตั้งประธานาธิบดี

หลังจากวางสาย อิมบกซี้ก็ส่องกระจกและรีบแต่งหน้า

แม้จะเป็นมะเร็งดับก็ไม้อาจตัดลูกค้าได้ในทันที

หมอดูที่มีชื่อเสียงแบบเธอ ต่อให้ตัดความสัมพันธ์กับคนมีชื่อเสียงบางคน ก็ไม่ได้เป็นปัญหากับการดำรงชีวิต

อย่างไรก็ตาม สาเหตุที่ต้องไปอ้อนวอนนักพรตมยงอูเป็นเพราะเป้าหมายที่เธอมองเห็นแตกต่างจากคนอื่น

ถ้าหากหาเงินหลายร้อยหลายพันล้านภายในครั้งเดียวไม่ได้ เธอจะรู้สึกร้อนใจกระสับกระส่าย พอเห็นว่ามีเงินเข้าบัญชีไม่กี่สิบล้านก็จะคร่ำครวญว่าทำไมถึงได้มาแค่นี้

ต่อให้หาเงินได้วันละหลายร้อยล้าน เธอก็ยังจะรู้สึกกระวนกระวายใจ เพราะไม้อาจหาเงินได้มากกว่านี้ยิ่งดี ดังนั้นโทรศัพท์จากประธานพรคณินกุงซังจึงไม่ต่างอะไรกับเสียงของพระเจ้าที่มาช่วยชีวิตเธอ

“ท่านเทพบอกว่าวันนี้เหนื่อยแล้ว ไม่ต้องรับลูกค้า”

“ถ้ามันส่งกลับทั้งหมดเลยไหมครับ”

“อืม อย่าเอาไปรวมกันวันเดียว กระจายเฉลี่ยๆ กัน”

เธอบอกกับลูกศิษย์เช่นนั้นแล้วหันกลับตาสงบตติอารมณ

เพราะไม่ว่าเธอจะหวังเงินมากแค่ไหน แต่ก็จำเป็นต้องมีจิตใจบริสุทธิ์ ผุดผ่องเพื่อสื่อสารกับเทพ อีกทั้งลูกค้าคนนี้ก็สำคัญเป็นพิเศษ ไม่ควรปล่อยให้ความคิดลัทธิเพหะเข้ามาแทรกจนทำผิดพลาด

ผ่านไปสักพักก็ได้ยินเสียงของลูกศิษย์ หลังจากนั้นไม่นานประธานพรคณินกุงซังผู้มีใบหน้าโอบอ้อมอารีก็เดินเข้ามา

“ทำหน้าที่ๆ หน่อยสิ”

พอได้ยินคำทักทายทันทีที่เดินเข้ามา ประธานพรคณินก็ขมวดคิ้วแล้วตอบกลับ

“ถ้าทำหน้าที่ๆ ในสถานการณ์นี้ได้ ก็คงเป็นคนบ้าหรือไม่ก็พระพุทธรเจ้าแล้วละ”

“ใบหน้าจะนำโชคกลับมาให้ ขนาดขอทานเอง ถ้าเที่ยวเดินทำหน้าที่ซังกะตาย ก็ไม่ได้ซำกินเหมือนกันนะ”

“ฉันมีอะไรเยอะแยะเกินกว่าจะมาเดินยิ้มขอทาน มีหลายสิ่งที่ต้องปกป้องด้วย”

“รู้ไหมว่าทำไมคราวนี้ท่านประธานถึงแพ้”

ประธานพรรคมิโนกุซังโน้มตัวมาข้างหน้า

“ทำไมฉันถึงแพ้ล่ะ”

“เพราะเขาแต่ยืนมองอยู่ห่าง ๆ แบบนั้นนะสิ”

“นั่นคือเหตุผลชั้นเหรอ”

อิมบกฮึกลับตาขยับปากพิมพ์่า ก่อนจะลืมหูลืมตาขึ้นอย่างรวดเร็ว

จากนั้นก็ใช้พัดพัดโต๊ะแล้วตวาดเสียงดัง

“เจ้าโง่เอ๊ย! เป็นแม่ทัพแต่ดันกลัวโคลนเปื้อนเท้า ถ้าอย่างนั้นจะสู้ไปทำไม”

น่าเหลือเชื่อที่เสียงนั้นเป็นเสียงของชายชรา นึกไม่ถึงเลยว่าเป็นเสียงที่

ออกมาจากปากของเธอจริง ๆ

ไม่ว่าใครที่เผชิญหน้ากับสถานการณ์เช่นนี้ก็ต้องขลุ่กันทั้งนั้น

“...”

ประธานพรรคมิโนกัมคีระลงโดยไม่พูดอะไร

เพราะเสียงตวาดของท่านเทพทำให้เขาอมรับว่าตัวเองระวังตัวมากเกินไป จนพ่ายแพ้การแข่งขันครั้งนี้

การพึ่งพาความช่วยเหลือที่โอของกรุงมอบให้มากเกินไป คือความผิดพลาดที่ไม่อาจแก้ตัวได้

อย่างน้อยในการต่อสู้ที่สำคัญแบบนี้ก็ควรจะออกมาสร้างภาพลักษณ์ที่แข็งแกร่งให้ผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งเห็น แต่เขาทำเพียงแค่วางว่าอัตราการสนับสนุนจะเพิ่มสูงขึ้น ขณะเฝ้ามองโฆษณาชวนเชื่อประสงคร้ายที่พุ่งไปหา สส.ซอนโบยุนอย่างสบายใจ

รู้ตัวช้าเกินไปว่าทำพลาด

สีหน้าของอิมบกฮึที่เคยตวาดด้วยเสียงชายแก่กลับมาเป็นเหมือนเดิม

“ท่านเทพบอกว่าโกรธมาก เสียตายมากด้วย ถ้ามว่าทำไมถึงซู้พลาดขนาดนั้น”

“ถ้าในตอนนี้นั้นควรทำยังไง”

“จิ้งหะไม่ถูกต้อง”

“จิ้งหะอะไร”

“เวลาพาลูกเขยหรือลูกสะใภ้เข้าบ้านต้องระมัดระวังเสมอ ถ้าเลือกคนผิด มีแต่จะทำให้ครอบครัวขายหน้า”

ประธานพรรคมินกู่ซึ่งนึกถึงใครบางคนขึ้นมาทันที

“โตชุยอน?”

“ไล่ออกซะ ดวงไม่สมพงศ์กับคุณ”

แววตาของประธานพรรคมินกู่ซึ่งเปล่งประกายวาววับ

“ดวงไม่สมพงศ์นั่นหรือ”

“ใช่ ฉันอยากพูดเรื่องนั้นให้ฟังอยู่ ทำไมถึงรับผู้หญิงคนนั้นเข้ามา จึงจอกเก้าหางคิดจะเข้ามาจับคุณกิน แต่คุณดันไม่รู้ตัวว่าจะโดนจับกินเลยรับเข้ามาในบ้าน”

“จริงเหรอ...”

“ไล่เธอออกซะ ถ้าไม่ไล่ออก คุณจะเป็นฝ่ายตายเอง”

ประธานพรรคมินกู่ซึ่งก็ตรึมฝึปาก

ห้องทำงานประธานพรรคสันติภาพก้าวหน้า

“สส.ซอนโบยุนมาแล้วครับ”

“อืม โอเค บอกให้เข้ามาเลย”

คำพูดของเลขาทำให้ประธานพรรคมินกู่ซึ่งยุติความคิดแล้วนั่งประจำตำแหน่ง

จากนั้นประตูก็ถูกเปิดออกทันทีโดยมี สส.ซอนโบยุนเดินเข้ามา ก่อนจะโค้งศีรษะลงครึ่งหนึ่งอย่างสุภาพ

“ท่านประธาน”

“มาแล้วหรือ นังลี”

“ครับ”

เมื่อ สส.ซอนโบยุนนั่งลงแล้ว ประธานพรรคมินกู่ก็เปิดปากพูดหลังจากจ้องตากันครู่หนึ่ง

“ยินดีด้วยนะ”

“ผมขอโทษนะครับ อนาคตคงต้องฝากเนื้อฝากตัวด้วย”

“พูดตรงๆ ฉันอยากแสดงความยินดีจากใจจริงนะ แต่ก็อดเจ็บใจไม่ได้...ฉันเองก็เป็นพวกเห็นแก่ตัวสินะ”

“ถ้าเป็นผมก็คงเป็นแบบนี้เหมือนกันครับ”

“ขอบคุณที่เข้าใจนะ ว่าแต่ขอถามอะไรสักอย่างสิ”

“ครับ”

“คิดจะใช้โดซูยอนถึงตรงไหน”

สส.ซอนโบยุนเอียงศีรษะขณะย่อนถาม

“คิดจะใช้ถึงตรงไหนนั่นแหละครับ ท่านประธานคิดว่าเธอเป็นไฟที่ควรทิ้งหรือ”

“แน่นอนอยู่แล้วสิ คิดจะดึงโดซูยอนที่เคยเป็นหน้าเป็นตาของพรรคสันติภาพเป็นหนึ่งในไว้เรื่อย ๆ หรือไง แบบนั้นมันมีแต่จะสร้างความหวาดหวั่น เพราะไม่รู้ว่าจะแฉกัดเราเมื่อไหร่ไม่ใช่หรือ”

“ตอนนี้เธอย้ายมาอยู่ฝ่ายเราอย่างสมบูรณ์แบบแล้วครับ ในทางกลับกันยังเป็นบุคลากรที่ควรจะมีไว้เพื่อวางตัวเป็นทัพหน้าในสนามรบด้วยซ้ำ”

“ความคิดดีเกินจินตนาการ”

“ครับ?”

“ถ้าใช้จนคุ้มแล้ว ก็มีช่วงเวลาที่สมควรทิ้งให้เด็ดขาด ตอนนี้ก็ใกล้จะถึงการเลือกตั้งประธานาธิบดีแล้ว จะเกิดอะไรขึ้น ถ้าพูดอะไรผิดไปในระหว่างนั้น นายอาจจะได้รับความเสียหายยิ่งกว่าไปรษณีย์เก่าลงบนข้าวสุก¹”

“ไม่มีทางเป็นแบบนี้หรอกครับ”

“นี่นายไว้เคียงสาหรือว่าซื่อซื่อกันแน่ ถ้าแก่แล้วยังไว้เคียงสาขนาดนั้นก็ไม่ต้องอะไรกับซื่อซื่อนั้นแหละ นายมั่นใจได้ยังไงว่าโดซูยอนจะไม่ทรยศ”

“ถ้าเช่นนั้นท่านประธานมีเหตุผลที่มั่นใจว่าเธอจะทรยศหรือครับ”

“เรื่องนั้นฉันก็ไม่รู้หรอก แต่ก็มีความเป็นไปได้สูงไม่ใช่หรือ ถ้าโดซูยอนเล่นงานนายกับพวกเราในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งนี้ละ วาดภาพฝ่ายค้าน

¹ หมายถึง สิ่งที่กำลังจะไปได้ดีแต่กลับต้องผิดพลาดเพราะบางคนหรือบางสิ่ง

ชนะการเลือกตั้งแล้วโดชูยอนกลับบ้านเกิดพร้อมกับความสำเร็จไม่ออกหรือไง ถ้าไม่เคยวาดภาพนั้นไว้แล้วจะเป็นประธานาธิบดีได้ยังไง”

ซอนโบยุนจ้องมองประธานพรรคมินอย่างคับข้องใจ

“ไม่อาจรู้ได้เลยว่าอีกฝ่ายคิดแบบนั้นจริง ๆ หรือต้องการขัดขวางเพราะแพ้ การคัดเลือกผู้สมัครประธานาธิบดีกันแน่

“ผมไม่เห็นด้วยครับ”

โดชูยอนทรยศตนไม่ได้แน่นอน ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจบอกเหตุผลนั้นกับ ประธานพรรคมินได้

ต่อให้เป็นคนพรรคเดียวกันก็มีแค่ตัวเท่านั้นที่อยู่ในที่เดียวกัน แต่สิ่งที่ คาดหวังกลับแตกต่างกันออกไป

“ให้ตายเถอะ...ไม่ฟังกันเลยสินะ นายอาจจะเสียใจทีหลังก็ได้”

“ผมขอพบกับ สส.โดชูยอนแล้วพูดคุยกันให้ลึกซึ้งกว่านี้ก่อนครับ”

“จะพูดคุยหรือทำอะไร นายก็จัดการเองให้เรียบร้อยแล้วกัน ถ้าไม่อย่างนั้น ในฐานะประธานพรรค ฉันก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากตัดปัจจัยเสี่ยงทิ้ง เพื่อ ชัยชนะในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งนี้”

สส.ซอนโบยุนคิดจะท้วง แต่ก็อดทนไว้แล้วลุกขึ้นยืน

“ผมขอตัวก่อนนะครับ”

“ฉันคิดถึงแต่พรรค คิดถึงแต่ชัยชนะ หวังว่านายจะเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน”

“รับทราบครับ”

หลังจาก สส.ซอนโบยุนเดินหน้าเคียดออกจากห้องประธานพรรค เสียง สบถก็ดังออกมาจากปากประธานพรรคมินกู่ซังทันที

“ไอเวรเอ๊ย...กล้าดีมาจากไหนกันถึงได้เถียงฉอด ๆ อวดดีนัก...”

เขากำหมัดแน่นพร้อมสีหน้าโกรธเคือง

หากไม่ไล่โดชูยอนออกตอนนี้ก็อาจจะได้รับความสนใจมากขึ้นในอนาคต แต่ท้ายที่สุดก็ไม่มีอะไรยืนยันว่าตัวเองจะได้เป็นผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี ครั้งถัดไปหรือไม่

จะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ไม่ได้เด็ดขาด

หากพลาดการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งถัดไปก็ถึงวัยที่ต้องเกษียณจาก

แวดวงการเมืองแล้ว จิตใจของเขาตอนนี้จึงกระวนกระวายจนไม่สามารถอธิบาย
เป็นคำพูดได้